

ἢ τῶν ἀνοήτων τε καὶ ῥιψοκινδύνων; Ἦ Πάνυ μὲν ἔν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν. Ἦ Νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμεργότατον τε εἶναι καὶ λεωργότατον· ἔτος καὶ εἰς μαχαίρας κυβιστήσῃ, καὶ εἰς πῦρ ἄλλοιτο. Ἦ Καὶ τί ἰοδῆ, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, ἰδὼν ποιῶντα, ταῦτα κατέγνωκας αὐτῶ; Ἦ Οὐ γὰρ ἔτος, ἔφη, ἐτόλμησε τὸν Ἀλκιβιάδου υἱὸν φιλήσαι, ὄντος εὐπροσωπότατον καὶ ὠραιοτάτον; Ἦ Ἄλλ' εἰ μέντοι, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, τοιοῦτόν ἐστι τὸ ῥιψοκινδύνου ἔργον, καὶ ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον

editum exstat in ed. Paris., et reperitur in cod. Leidensi, Paris. 1 et MS. Vindob. 2. In MS. autem Vindob. 1 est ὁράσεων, quod vere censet Ernestus vitiose scriptum pro θρασέων; addens, nullam ante esse mentionem ἐραστῶ, sed tantum *audacis et temerarii: ἐραστῶν* esse interpretamentum: nempe Critobulum a Socrate appellatum θρασῶν, quia amaret puerum eumque osculatus esset: mox ῥιψοκίνδυνος. Alii viri docti, praetertim cum putarent, quamquam perperam, θρασέων esse e coniectura Leonclavii, locum coniecturis adiuuare tentarunt. Sic Lennepius ad Phal. Ep. p. 102 reponi vult ἀκρατῶν: Hindeburgius, δραστηκῶν: quidam apud Simsonem, ἀκολάστων. Ruhnkenius etsi non ignorat, θρασέων certa nisi auctoritate: mauult tamen ὑβριστῶν, quia θρασῶς vix differat a ῥιψοκινδύνῳ, tum σώφρων et ὑβριστήσ centies opponantur, deinde ἐραστῶν non esse ait interpretamentum vocis θρασέων, sed θρασέων vocis ὑβριστῶν: nam, auctore Suida, Ὑβριστῶς esse τῆς θρασείσ. Sed hae rationes me non mouent ad Ernesti sententiam repudiandam. Nam ὑβριστῶν prorsus est alienum a loci sententia, quia in illo osculo nec ὑβρις ré inerat, nec inesse fingitur, ut reliqua Socratis oratio facile probat, qui tantum spectat periculum hominisque temeritatem. Deinde θρασῶς et ῥιψοκίν-

δυνος quidem ad idem genus pertinent; nam utrique periculum est commune; sed differunt ita, ut in illo spectetur ἄλογος ὁρμή, quia quis fertur ad rem, non *considerans*, sit periculosa nec ne: in hoc autem, *neglectus* periculi. Quare et repudio Anonymi ap. Simsonem rationem, qui comminiscitur verborum transpositionem inter σωφρονιστικῶν et ἀνοήτων.

λεωργότ.] Pollux III, 134 habet λεωργότ. Sed et ap. Aeschylum est λεωργ. Prom. 5: vbi v. Stanl., et Alberti ad Hesych. in h. v. et Tourpius ad Suid. I, p. 123. Ern. Ante εἶναι ex Paris. I τε inferui.

ἄλλοιτο] Hanc similitudinem, quae ad summum periculum indicandum adhibetur (vid. Sympos. II, 11: VII, 3), imitatur Chrysostomus T. 1, p. 230 ed. Bened. Καὶ φιλοσόφων δέ τις, ἰδὼν τινὰ τῶν αὐτῶ συνόντων καταφιλήσαντα νέον εὐμορφον, ἐθαύμασεν, εἰπὼν· ὅτι καὶ εἰς πῦρ ἔτος ῥαδίως ἄς κυβιστήσῃεν ὁ ταύτην τολμήσας διὰ τῆ φιλήματος ἀνάψαι ἐν ἑαυτῷ κάμινον: et, teste Ruhnkenio, Aelianus Ep. 16, σὺ μὲν μοι δοκεῖς καὶ εἰς πῦρ ἄλλεσθαι, καὶ εἰς μαχαίρας κυβιστήσαι.

§. 10. ταῦτα] MS 2 τοιαῦτα. Ern. ἢ γὰρ] Int. Num tibi hoc videtur mirabile? nonne enim etc.

ῥιψοκινδύνου] Pro vulgari ῥιψοκίνδυνον est in MS. 2 ῥιψοκινδύνου, quod praetulerim: nam et ante est de